

Кремуций Кордъ! Азъ ти искахъ злото... справедливъ е сѣдѣтъ на небето! Прости ма. Кремуций, прости ма! (*Из-возждатъ го; той вика*) Прости ма, благородна душо, прости ма! (*Извозждатъ и Пинария*).

Сеянъ.

Сега да поговориме съ тебе. Кремуций Кордъ. Сенатътъ е предтъ на личногo разглѣждане на негово величество работата за твоите *Аннали*. На цезарьтъ бѣше угодно да ми зарѣча да ги прочета по-напредъ азъ, за да вида трѣба ли да са произвожда за тѣхъ дѣло по сѣдбевъ пѣть или да са оставатъ безъ никакво внимание. Ти ли си писалъ тие *Аннали*?

Кремуций.

Азъ.

Сеянъ.

Азъ сѣмъ ги чель вече по-напредъ. Нѣкои си пре-
красни мѣста ма възхитиха и азъ ги представихъ на не-
гово величество: господарьтъ ги удостои съ своятъ ми-
лостивъ поглѣдъ. Но за това други едни мѣста ма нака-
раха неволно да та мола да ми дадешъ едно малко обя-
снение. Азъ сѣмъ далечъ отъ това — да подзрѣвамъ въ
тебе нѣкакво си злоумишление, но въ твоегo сѣчинение
има такива двусмисленности, които показватъ, че ти пред-
почиташъ преминалото отъ настоящето. Разбира са, ти си
уменъ и ученъ писателъ: ти разбирашъ, че само отъ вре-
мето на богоподобиятъ цезарь отечеството ни са нас-
лаждава съ спокойствие и съ рѣдъ. Но ето, напримѣръ,
почтений писателю, обясни ми, какъ трѣба да разбирамъ
твоите похвали камъ Брута и изражението за Кассия --
че той билъ послѣденъ отъ римлянете.

Кремуций.

Това само по себѣ си е ясно. Това са отнася камъ